Č. 264.

Volnost stěhování: * Lhůta 3 neděl v odst. 2 § 6 zák. ze dne 1. dubna 1919 č. 181 sb. z. a n. o obmezení práva stěhovacího stanovená počíná dnem, kterého stížnost na odepření povolení k přesídlení podána byla u úřadu stolice I. Lhůtu tu nestaví pozdější podání stěžovatelovo bezprostředně k úřadu II. stolice. O vyřízení stížnosti musí strana býti zpravena úředně náležitým způsobem do 3 neděl ode dne podání stížnosti.

(Nález ze dne 10. prosince 1919 č. 6538.)

Prejudikatura: nález č. 199 této Sbírky.

Věc: Julius Kosulík v Liptále u Vsetína (adv. Dr. Vít Kohn z Brna) proti moravskému místodržitelství v Brně o povolení k přesídlení.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se jako nezákonné.

Důvody: Stěžovatel podal dne 9. května 1919 městskému bytovému úřadu v Brně žádost, aby mu ke dni 1. června 1919 dáno bylo povolení k přesídlení do Brna pro jeho osobu, 5člennou rodinu a jeho obchodní personál. Žádosti té městský bytový úřad v Brně výměrem ze dne 9. května 1919, stěžovateli dne 2. června doručeným, vzhledem k nouzi bytové v Brně panující nevyhověl.

Na rozhodnutí to podal stěžovatel dne 6. června 1919 u městského bytového úřadu v Brně stížnost k moravskému místodržitelství v Brně, kteréž výnosem ze dne 7. července 1919 č. 44.042 této stížnosti nevyhovělo, poněvadž nutnost přesídlení není prokázána.

Nejvyšší správní soud shledal stížnost do toho podanou a vytýkající nezákonnost tohoto rozhodnutí důvodnou.

Dle § 6 zákona ze dne 1. dubna 1919 č. 181 sb. zák. a nař. o obmezení práva stěhovacího, jest za to míti, že vyhověno bylo stížnosti podané na rozhodnutí obce, kterým odepřeno bylo povolení k přesídlení, nebylo-li o stížnosti té rozhodnuto do tří neděl.

Lhůta tato stanovena jest, aby strana ve své zásadní volnosti stěhování nebyla omezována přes míru nejnutnější, musí proto čítána býti dle momentů straně známých a zjevných.

Z toho následuje, že lhůta ta počíná dnem, kterého strana podala stížnost na rozhodnutí úřadu I. stolice u tohoto úřadu a že rozhodnutí o stížnosti musí straně do 3 neděl od právě uvedeného dne čítaných náležitým způsobem úředně býti sděleno, jinak nastává právní účinek v odst. II. § 6 cit. zák. uvedený (nález ze dne 8. října 1919 č. 4923/19.)

Stěžovatel podal stížnost svou na zamítavé rozhodnutí městského bytového úřadu u tohoto úřadu dne 6. června 1919. Poněvadž rozhodnutí o stížnosti nebylo do 3 neděl ode dne jejího podání, tedy do dne 27. června 1919 stěžovateli úředně oznámeno, nastal dle výše uvedeného ustanovení § 6, odst. II. cit. zák. dnem 28. června 1919 právní stav, jako kdyby stížnosti bylo vyhověno, a byl takto zákaz přesídlení bytovým úřadem daný odstraněn.

Naříkané rozhodnutí, které bylo vydáno teprve dne 7. července 1919 a stěžovateli sděleno dle jeho udání dne 9. neb 10. července 1919, ne-

může již ničeho změniti na právním stavu nastalém po zákonu uplynutím zmíněné třínedělní lhůty a nemá proto proti stěžovateli žádné právní účinnosti.

Okolnost, že stěžovatel učinil dodatkem ke stížnosti své dne 21. června 1919 u moravského místodržitelství podání, jest bezvýznamná, poněvadž lhůtu v § 6 cit. zák. čítati dlužno vždy jedině ode dne podání stížnosti u úřadu I. stolice.

Bylo proto naříkané rozhodnutí jako zákonu odporující zrušiti.

Č. 265.

Policejní záležitosti: * Pro obor trestního práva policejního může dle analogie trestního práva toliko error facti, nikoliv error juris vyloučiti trestnost.

(Nález ze dne 10. prosince 1919 č. 6565.)

Věc: Václav Peka v Praze (adv. Dr. Ot. Baštýř z Prahy) proti zemské politické správě v Praze o policejní přestupek.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Při revisi hostinských místností zjištěno dne 9. května 1919, že restauratér Václav Peka prodává v Praze ½ litru obyčejného piva v hostinci za 1 K 20 h a přes ulici za 1 K 10 h. Při výslechu udal, že prodávané pivo není pivem obyčejným, nýbrž pivem budějovickým, které je dražší, a že ve všech budějovických pivnicích čepuje se litr budějovického piva za 2 K 20 h. Vyšetřeno pak úředně, že čepuje skutečně pivo budějovické a že platí 1 hl s dovozem za 136 korun. Někdy prodává také pivo plzeňské, které mu přijde s dovozem na 140 K za 1 hl.

Pořadem instancí byl uznán vinným přestupkem § 4 nařízení vlády Československé republiky ze dne 7. března 1919 čís. 123 sb. z. a nař. z důvodu, že prodával ½ l obyčejného piva v místnosti hostinské za 1 K 20 h a přes ulici 1 K 10 h, ač nejvyšší cena jest 90 h, resp. 80 h. V prvé stolici byl rozhodnutím magistrátu hlavního města Prahy ze dne 5. července 1919 čís. jed. II A 11.185/9 odsouzen do vězení na týden a současně k pokutě 500 K. V druhé stolici byl mu rozhodnutím zemské správy politické v Praze ze dne 4. září 1919 čís. jed. 14 A 3794/21 ai 19 trest vězení změněn v další pokutu 70 K. Obě rozhodnutí stojí na stanovisku, že skutková podstata trestního činu je zjištěna úředním šetřením i doznáním Václava Peka.

Václav Peka podává stížnost do rozhodnutí II. stolice. Dovozuje v ní, že zákonem byla stanovena vyšší cena na pivo neobyčejné jakosti oproti pivu obyčejné jakosti, tento moment jakosti že jest jedině rozhodným pro používání maximálních cen a nikoliv ta prostá okolnost, že pivo pochází z Plzně. Pivo vyráběné Českým akciovým pivovarem v Čes. Budějovicích je stejné kvality jako pivo plzeňské, a proto se také ve stejné ceně účtuje. Stěžovatel byl správcem Budějovického pivovaru ujištěn, že budějovické pivo rovná se jakosti i výrobními výlohami plzeňskému pivu a že je oprávněno stejné jeho účtování. Byl tak uveden v omyl,